

Svätý Otec František

Drahí bratia a sestry, dobry deň!

Mali sme už príležitosť zdôrazniť, že tri sviatosti, krst, birmovanie a Eucharistia, spoločne tvoria tajomstvo kresťanskej iniciácie, jedinečnú veľkú udalosť milosti, ktorá nás znovuzrodzuje v Kristovi. Je základným povoláním, ktoré nás všetkých spája v Cirkvi ako učeníkov Pána Ježiša. Ďalej sú tu dve sviatosti, ktoré zodpovedajú dvom špecifickým povolaniám: ide o sviatosť posvätného stavu a sviatosť manželstva. Tieto predstavujú dve veľké cesty, prostredníctvom ktorých kresťan môže urobiť zo svojho života dar lásky podľa Kristovho príkladu a v jeho mene, a tak spolupracovať na budovaní Cirkvi. Posvätný stav vo svojich troch stupňoch, biskupskom, kňazskom a diakonskom, je sviatosť, ktorá uschopňuje k vykonávaniu ministeria, služby, ktorú Pán Ježiš zveril apoštolom, aby pásli jeho stádo v sile jeho Ducha a podľa jeho srdca. Aby pásli Ježišovo stádo nie mocou ľudskej sily, alebo vlastnou mocou, ale mocou Ducha Svätého a podľa jeho srdca, Ježišovho srdca, ktoré je srdcom lásky. Kňaz, biskup, diakon musí pásť Pánovo stádo s láskou. Ak to nerobí s láskou, nie je osožný. V tomto zmysle služobníci, ktorí sú vybraní a zasvätení pre túto službu, predlžujú v čase Ježišovu prítomnosť, ak to robia mocou Ducha Svätého, v Božom mene a s láskou.

1. Prvý aspekt. Tí, ktorí sú vysvätení, sú postavení do čela spoločenstva. Sú teda na čele! Áno, avšak to pre Ježiša znamená vložiť svoju autoritu do služby, ako to on sám ukázal a čomu učil svojich učeníkov týmito slovami: „Viete, že vládcovia národov panujú nad nimi a mocnári im dávajú cítiť svoju moc. Medzi vami to tak nebude. Ale kto sa medzi vami bude chcieť stať veľkým, bude vašim služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vašim sluhom. Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých“ (Mt 20, 25-28; Mk 10, 42-45). Biskup, ktorý neslúži svojmu spoločenstvu, nerobí dobre. Kňaz, ktorý neslúži svojmu spoločenstvu, nerobí dobre: je pomýlený.

2. Ďalšia charakteristika, ktorá rovnako vychádza z tejto sviatostnej jednoty s Kristom, je zanietaná láska k Cirkvi. Spomeňme si na úryvok z Listu Efezanom, v ktorom sv. Pavol hovorí, že Kristus „miluje Cirkev a vydal seba samého za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom, aby si sám pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky ani ničoho podobného“ (Ef 5, 25-27). V sile sviatosti kňazstva sa

služobník úplne venuje svojmu spoločenstvu a miluje ho celým srdcom: ono je jeho rodinou. Biskup či kňaz milujú Cirkev vo svojom spoločenstve, a milujú ju veľmi mocne. Ako? Tak, ako Kristus miluje Cirkev. To isté povie sv. Pavol o manželstve: manžel miluje svoju manželku ako Kristus miluje Cirkev. Je to veľké tajomstvo lásky, ako kňazstvo, tak i manželstvo; sú to dve sviatosti, ktoré sú cestou, po ktorej ľudia zvyčajne kráčajú sviatostne k Pánovi.

3. Posledný aspekt. Apoštol Pavol odporúča svojmu učeníkovi Timotejovi, aby nezanedbával, ba dokonca, aby vždy roznevoval dar, ktorý je v ňom, a ktorý mu bol daný vkladáním rúk (porov. 1 Tim 4,14; 2 Tim 1,6). Keď sa služba biskupa či služba kňaza neživí modlitbou, počúvaním Božieho slova a denným slávením Eucharistie ako aj pristupovaním k sviatosti zmierenia, nevyhnutne dochádza k tomu, že sa spred očí vytráca autentický význam vlastnej služby a radosť, ktorá vychádza z hlbokého spoločenstva s Ježišom. Biskup, ktorý sa nemodlí, biskup, ktorý nepočuje a nenačúva Božiemu slovu, ktorý necelebruje každý deň, ktorý sa nechodieval pravidelne spovedať, a takisto kňaz, ktorý tak nerobí, postupne stratia spojenie s Ježišom a upadnú do vlažnosti, ktorá Cirkvi neprospeje. Preto musíme pomáhať biskupom a kňazom, aby sa modlili, počúvali Božie slovo, ktoré je každodennou potravou, slávil každý deň Eucharistiu a chodievali sa pravidelne spovedať. Je to veľmi dôležité, pretože ide o posväcovanie samotných biskupov a kňazov. Chcel by som zakončiť jednou vecou, ktorá mi prichádza na myseľ: Čo by mal človek robiť, aby sa stal kňazom? Kde sa predávajú vstupenky? Nie, tie sa nepredávajú. V tejto veci sa iniciatívy ujíma Pán. Pán povoláva. Volá každého, koho chce, aby sa stal kňazom, a možno sú tu niektorí mladí, ktorí vo svojom srdci zacítili toto povolanie. Túžbu stať sa kňazom, túžbu slúžiť iným v tých veciach, ktoré pochádzajú od Boha. Túžbu byť po celý život v službe katechizovania, udeľovania krstu, odpúšťania, slávenia Eucharistie, starostlivosti o chorých..., ale po celý život takto! Ak túto túžbu niekto z vás pocítil v srdci, je to Ježiš, ktorý ju tam vložil! Chráňte si toto pozvanie a modlite sa, aby rástlo a prinieslo ovocie pre celú Cirkev. Ďakujem.

Sv. Katarína Sienská-patrónka Európy

*Dobroreč, duša moja, Pánovi
a celé moje vnútro, dobroreč
svätému menu Jeho!*

*Dobroreč, duša moja, Pánovi
a Jeho dobré skutky pamätaj!
On všetky tvoje viny odpúšťa,
On uzdravuje tvoje choroby.
On život z hrobu vynesie ti
a milosrdenstvom ťa ozdobi.
Dobrymi vecami tvoje dni sýti
a tvoja mladost'
mocnie ako orol.*

*Hospodin
koná skutky spravodlivé
a utlačaným právo prináša.
Dal Mojžišovi poznať
svoje cesty
a svoje skutky ľudu Izraela.
Milosrdný je, ľútostivý,
štedrý je v láske, odpúšťa.*

*Nebude sa Pán ustavične sporit'
a nebude sa hnevať naveky.*

*Neodsúdi nás
podľa našich hriechov
a nevráti nám podľa našich vín.
Veď ako nebo
vysoko je nad zemou,
taká je Jeho milosť
nad vernými.
Ako ďaleko je
od východu západ,
tak naše hriechy
od nás oddiali.*

„Každé kňazské povolanie je vo svojej najhlbšej podstate veľkým tajomstvom, je darom, ktorý nekonečne prevyšuje človeka. Zočivoči veľkosti tohto daru cítime, akí sme toho nehodní.“ Ján Pavol II.

On mladý a ženatý... a ja kňaz. Pohodne sme sedeli na príjemnej sedačke, keď mi zrazu povedal: „Musíte to mať ťažké. Ľudia vás asi málokedy vyhľadávajú, aby sa s vami podelili o radosť. Skôr k vám prichádzajú, aby sa vyplakali a vyrozprávali vám svoju bolesť. Stále počúvate o trápeniach a hriechoch. O pádoch a nezdaroch. O zlých rozhodnutiach a ich dôsledkoch. A vy? Ticho to všetko počúvate. Komu hovoríte vy, s čím sa trápíte? Veď váš život nie je uchránený od pádov, nenaplnenia, krízy...“ V duchu som si povedal: Máš pravdu! Naozaj. Kdekoľvek prideme, väčšinou vždy riešime nejaké ťažkosti. Pred nami sa zväčša vylieva špinavá a trpiteľská časť života. Skôr ako som sa dostal k sebaľútosťi, spomenul som si na tých, ktorí zažívajú podobné situácie. Napríklad lekári. Všade, kde sa objaví, skôr alebo neskôr s nimi ľudia riešia zdravotný stav - či už svoj, alebo niektorého zo známych. Alebo keď spoznáme automechanika, po nejakom čase skončíme pri tom, že niečo v našom aute šramoce. Napriek podobným skúsenostiam je medzi kňazstvom a inými povolaniami a zamestnaniami rozdiel. Ak nám, kňazom, ľudia niečo rozprávajú, hovoria to zväčša preto, aby sme to povedali Bohu. Alebo aby sme spolu s nimi hľadali to, čo im skrže ich prežívanie hovorí sám Boh.

Nedeľné evanjelium túto skutočnosť podáva aj z tej Božej strany a je slovom nielen pre laikov, ale aj pre nás kňazov. Ježiš sám o sebe hovorí: „Ja som dobrý pastier.“ On je tým, kto hľadá a stará sa o každého z nás. To Boh niekedy používa naše schopnosti a dar kňazstva, ktorý sme aj tak dostali od neho, na pomoc niekomu. Jemu prvému „záleží na ovciach“. Na všetkých. Dokonca aj na tých v kňazskom rúchu. My kňazi pri pohľade na Dobrého pastiera jasnejšie vnímame, že to nie naša vôľa, sila a schopnosti pomáhajú iným, my sme len sprostredkovatelia Božieho snaženia. Jednoducho to vysvetľuje Thomas Merton: „Kňaz je len človek. Slabý človek ako iní. Nedokonalý ako iní. Niekedy možno menej nadaný ako tí, ktorým sa prihovára. Žije uprostred sveta, uprostred Kristovho milosrdenstva. Možno sám v sebe pociťuje konflikty ľudskej slabosti, nerozhodnosti, strachu, neistoty, bezmocnosti, úzkosti ba i volania vášni. Toho všetkého sa chvíľami hrozí.“ Pre všetkých, laikov aj pre nás kňazov, však platia Ježišove slová: „Ja vás poznám, som vašim dobrým pastierom, ktorý vás neopustí.“

JOZEF KOZÁK

Dnešný program: Dnes sa modlíme za seminár a nové kňazské povolania. Po sv. omši je zbierka na seminár.

Birmovanci: V piatok 1. a 8. mája nebude birmovná katechéza. Najbližšia katechéza bude 15. mája.

Prvý piatok v mesiaci: V tomto týždni je prvý piatok v mesiaci. Možnosť sviatosti zmierenia je takto:

Pondelok, utorok, streda 17:15 - 18:00

Štvrtok a piatok 16:30 - 18:00

Púť do farnosti Báč: Dňa 3. mája sa koná vo farnosti Báč slávnosť pri príležitosti 300. výročia krvavého slzenia milostivého obrazu Panny Márie v tamojšom kostole. Podrobný program je na výveske.

Ako slúžili Pánovi a postili sa, povedal Duch Svätý: „Oddel'te mi Barnabáša a Šavla na dielo, na ktoré som ich povolal.“ Oni sa postili a modlili, vložili na nich ruky a prepustili ich (Sk 13, 2-3).

Pavol a Barnabáš sa vracajú do Antiochie, aby toto polmilionové mesto evanjelizovali. A zrazu škrt cez rozpočet! Ktosi prehovorí, že vraj z vnuknutia, a navrhuje poslať ich inam. My by sme asi vytiahli argumenty a hádali sa, kto má pravdu.

Pane,

teoreticky vieme, že pri každom vnuknutí alebo nápadu je dôležité identifikovať pôvodcu. V praxi na to zabúdame alebo používame málo účinné prostriedky. Vieme, že spoľahlivo odlišiť nečakaný Boží zámer od návnady Zlého možno len modlitbou a pôstom. Niekedy je to veru drina. Vyhovárame sa, že sme leniví, nedôslední. Prosím, daj nám silu a vytrvalosť v modlitbe a pôste, nech je naše rozhodovanie vždy v súlade so zámermi Ducha Svätého. Nech sme si viac vedomí svojej spoluzodpovednosti za celú Cirkev.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v týždni po 4. Veľkonočnej nedeli- (B)

27.IV. pondelok

18:00 Za ě Annu Kulifajovú (1. výročie smrti)

28.IV. utorok

18:00 Za ě Jozefínu a Jána Nápravníkových a rodičov

29.IV. streda

18:00 Poďakovanie za Božiu pomoc a prosba o Božie požehnanie do ďalších rokov (K.)

30.IV. štvrtok

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za životné jubileum (P.)

1.V. piatok

18:00 Za ě z rodiny Ciferských a Kročkových

2.V. sobota

08:00 Na úmysel (+ Jozef N.)

Upratovanie kostola č.d. 421 - 456

3.V. 5. Veľkonočná nedeľa

08:00 Za ě Štefana a Vilmu Slezákových, synov a nevesty
Lektori: Macáková E., Radakovičová J.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Hrdlovičová E.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

27.IV. pondelok

Sv. Zita, panna –patrónka služobníc

28.IV. utorok

Sv. Peter Chanel, kňaz a mučeník

29.IV. streda

Sv. Katarína Sienská, panna a učiteľka Cirkvi

30.IV. štvrtok

Sv. Pius V., pápež

1.V. piatok

Sv. Jozef, robotník – Prvý piatok

2.V. sobota

Sv. Atanáz, biskup a učiteľ Cirkvi

Magnet Ducha Svätého

Skúsme si predstaviť silný elektromagnet, ktorý priťahuje všetky železné predmety vo svojom okolí. Z hodín fyziky vieme, že sila magnetického poľa slabne stále viac, keď sa od neho kovový predmet vzdáľuje. Okrem toho silové pole magnetu má iba obmedzený dosah. Rovnako je to s prítlačivosťou vesmírnych planét. „Silové pole“ Ducha Svätého je na rozdiel od magnetu nekonečné. Človek sa nikdy nemôže vzdialiť zo sféry jeho vplyvu. Napriek tomu táto sila zásadne rešpektuje ľudskú slobodu v rozhodnutí, čiže odmietnutie ponuky Ducha Svätého. Svojou trvalou prítomnosťou však zároveň každému človeku dáva aj ustavičnú možnosť nadviazať kontakt.

Ponuka Ducha Svätého môže prichádzať v najrozličnejších a často nečakaných podobách.

Starozákonný prorok Eliáš zakúšal pri rozhovore s Bohom okolo seba veľký a silný vietor, ktorý sa opieral do hôr a trieštil skaly, Boh však v tom vetre nebol. Po vetre prišlo zemetrasenie, no ani v ňom Boh nebol. Po zemetrasení sa rozšíril oheň, ale ani v ňom Boh nebol. Nakoniec sa Boh prejavil v tichom, jemnom vánku. Búrka Ducha Svätého môže mať často podobu absolútneho bezvetria. Práve preto, aby sme sa sami chopili vesiel.

Ak sa rozhodneme priblížiť k Bohu a dovolíme, aby na nás pôsobila sila Ducha Svätého, sami sa začneme stávať „magnetizujúcimi“, čiže duchovnejšími a v tej chvíli sa začne zosilňovať vzájomné pôsobenie. Niektorým svätcom sa v tomto vzájomnom spolupôsobení podarilo dosiahnuť také priblíženie, že môžeme hovoriť o takmer vzájomnom kontakte.

Ak sa nám na tejto ceste podarí urobiť čo i len malý krok, odmenou nám bude, že sa nám začne otvárať spirituálny sluch aj dialóg a zvýši sa naša citlivosť pre jemnejšie tóny duchovného života.

Mariánska otvorenosť

Vzorom ľudskej otvorenosti a komunikácie je Ježišova matka Panna Mária. Vyznačovala sa tromi vlastnosťami, ktoré nám v súčasnosti chýbajú:

- zachovávala bdelosť a vnútorné bola citlivá na zmeny,
- bola pri podstatných veciach,
- mala odvahu plávať proti prúdu.

V praktickom kresťanskom živote tieto tri vlastnosti navzájom súvisia.

V prvom prípade pomaly, ale iste strácame vlastnosť duchovného radaru na rozlíšenie dobra a zla, krásy a škaredosti, pravdy a lži, tajomstva a tajomna, vecí posvätných a všedných.

Zrelativizované hodnoty začíname postupne čoraz viac prijímať ako pravé, už nám neprekáža ani ťažký hriech. Na jeho prítomnosť v našom každodennom živote sme si akosi zvykli. Napriek pôvodne rutinnému prístupu sa nám už dnes zdá úplne zbytočné vyznávať sa z neho. Tlieskame tým, ktorí v kostoloch likvidujú spovednice ako prekonaný relikv temnej doby Cirkvi. Obdivujeme názory liberálnych teológov, ovenčených titulmi a hodnosťami, nášmu uchu lahodia ich názory, ktoré tak súzvučne korešpondujú s našimi už sekularizovanými životnými postojmi. Ježišovo želanie „aby všetci boli jedno“, sme zmenili na slogan „aby nám všetko bolo jedno“. Preto je úplne jedno, v čo veríš a ako veríš. A keď veríš v „niečo, čo je nad nami, alebo v niečo, čo nás presahuje“, môžeš sa dočkať titulu „placho zbožný kresťan“.

Druhou Mariinou vlastnosťou bola schopnosť vedieť rozlíšiť veci duchovne podstatné od tých nepodstatných. Aj to je pre nás problém, dokonca si ho často systematicky pestujeme. Prejavuje sa každú nedeľu v tej „kostolnej zmenárni“, kde postoj meníme za postávanie a spoluúčasť za prítomnosť. Aký je v tom čase výmenný kurz, nás predsa nemusí zaujímať. V nebi nám za dnešnú nedeľu urobili ďalšiu čiarku.

Tretou Mariinou vlastnosťou, o ktorej mnohí z nás už nemajú ani potuchy, bola odvaha plávať proti prúdu.

Keď archanjel Gabriel prináša tomuto mladému dievčaťu posolstvo o tom, že sa stane matkou, ako nás informuje

evanjelista Lukáš, nedajme sa pomýliť elegantným jazykom anjela ani uhladeným slohovým štýlom evanjelistu. Anjel totiž pozýva Máriu na niečo, čo veľmi skoro stratí punc akejkolvek elegancie. Nasledujúce udalosti vôbec nebudú mať ľahký priebeh. Keď Mária otehotnie, sotva niekto uverí jej slovám o nadprirodzenom zásahu. Každý hneď nájde jednoduché, ľudsky prirodzené vysvetlenie a veľmi rád po ňom siahne. A druhou rukou uchopí kameň. Napokon postačí, aby hlúpi provokatéri podpichli Jozefovu mužskú márnomyseľnosť, a dievča môže skončiť na popravisku ako cudzoložnica. V lepšom prípade ju snúbenec prepustí, aby šla za tým, s kým čaká dieťa.

Mária určite vedela, že všetky okolnosti sa môžu postaviť proti nej. Od narodenia vyrastala v tomto prostredí a poznala názory vtedajšej spoločnosti. Dokonca musela počítať s tým, že sa proti nej postaví aj výklad litery Božieho zákona. Napriek tomu celkom paradoxne súhlasila s tým, aby ju Boh použil na svoj zámer. Jej veľkosť spočíva v tom, že krása Božieho zámeru u nej prevážila všetky prípadné nebezpečenstvá.

Je teda úplne zbytočné, aby sme tejto žene prímalovali gýčovú ornamentiku alebo pridávali umelé svätotžiary. Skôr by sme mali očisťovať jej obraz od nánosov falošnej bigotnosti a zašlej patiny ľudového sentimentu. Treba si uvedomiť, že Božiu Matku nemôžeme znázorňovať v podobe plastovej fľaše v tvare mariánskej sošky. Neďavno mi takúto fľašu naplnenú posvätenou vodou priviezla susedka odkiaľsi z púte ako predmet uctievania.

Mária je zmysluplným originálom.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

SME POVOLANÍ UČIŤ SA A UČIŤ

Oslovili ma múdre slová: Život je najtvrdší učiteľ a tam sa poza školu ísť nedá. Naš svet však pozná iba jediného Učiteľa, ktorý môže povedať: „Ja som život“ (Jn 14, 6). On nás osobitne každý prvý piatok v mesiaci pozýva, aby sme prichádzali do školy jeho Srdca. Pokiaľ žijeme, všetci sme povolaní učiť sa a učiť. Tým preberáme svoju zodpovednosť za život v sebe i okolo nás.

Zažil som, ako ľudia vo farnosti, ktorí prijali Ježišovo pozvanie do školy jeho Srdca, po rokoch zakúsili ovocie: krásne manželstvá, čo nepoznali rozvod; usporiadané rodiny, v ktorých sa usilovali, aby sa všetko medzi nimi dialo v láske; veľa kňazských a rehoľných povolaní; radostnú a zdravú mládež; pokojných starých ľudí; kultúru ducha i života utváranú hodnotami evanjelia.

Všimnime si, skôr ako Pán Ježiš poslal svojich apoštolov učiť: „Chodte a učte všetky národy“ (Mt 28, 19), najprv ich vychovával v škole svojho Srdca. Vychovával ich tým, že bol s nimi a oni s ním. Ak máme druhých učiť pravému životu, nutne musíme aj my chodiť do jeho školy, byť s ním.

Svätý Otec Benedikt XVI. povedal slová, ktoré platia aj nám: Nestrácajte dušu! Buďte ľuďmi s veľkým srdcom. Cirkev vás neopúšťa. Ani vy neopúšťajte Cirkev. Vaša pomoc je veľmi potrebná pri budovaní živých kresťanských spoločenstiev, spravodlivejšej spoločnosti, otvorenej k nádeji. Ak chcete mať veľké srdce, vložte sa do školy Ježiša. On má veľké Srdce plné lásky k ľudstvu. On nikdy nesklame vašu dôveru a nikdy nás nepovedie po zlých cestách.

Áno, ak sa necháme vychovávať v škole Ježišovho Srdca, nebudeme kráčať po zlých cestách. Naučíme sa múdrosti, že sa oplatí žiť iba pre jednu vec: Božiu lásku. A jestvuje iba jedno nešťastie: nemilovať Boha.

Svätý Ignác z Loyoly hovorí: Našu dušu nesýti množstvo vedomostí a poznatkov, ale to, čo duša zakúsi. Aby bolo vzdelanie účinné, treba k nemu pridať vieru a lásku. Preto sýtme naše srdce Božou láskou.

Ježišu, chceli by sme byť takí nežní, pokorní, tichí, plní láskavosti ako ty. Prijmi nás do školy svojho Srdca. Chceme prichádzať k tebe zvlášť každý prvý piatok a učiť sa od teba, aby sme mohli učiť druhých. Voláš nás k sebe, aby sme mohli učiť tým, že budeme svedčiť o tom, čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli a čoho sa naše ruky dotýkali, aby sme mohli zvestovať teba: Slovo života (porov. I Jn 1, 1).

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Prečo bežíš ?

Učiteľ sa pozeral z okna na trh na námestí. Zbadal tam svojho žiaka Haikela, ako sa kamsi ponáhľa. Zavola ho a pozval ho k sebe.

„Haikel, videl si dnes ráno nebo?“

„Nie, pán učiteľ.“

„A cestu, Haikel, cestu si dnes ráno videl?“

„Áno, pán učiteľ.“

„Aj teraz ju vidíš?“

„Áno, pán učiteľ, vidím ju.“

„Povedz mi, čo vidíš?“

„Ľudí, kone, vozy; kupcov, ako sa dohadujú, dedinčanov, ako sa zohrievajú, mužov i ženy, ako chodia sem a tam.“

„Haikel, Haikel,“ napomenul ho láskavo učiteľ, „o päťdesiat rokov, o dvakrát päťdesiat rokov tu bude stále takáto cesta a taký trh, ako je tento. Na iných vozoch prídu iní kupci a budú kupovať a predávať iné kone. Ale ja tu už nebudem a nebudeš tu ani ty. A ja sa ťa, Haikel, pýtam, prečo tak utekáš, že nemáš kedy pozrieť sa na nebo?“

Videl si dnes ráno nebo?

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

Desatoro

Je nad čím rozmýšľať (5)

Pohania chápali božstvo ako viazané na isté miesta alebo na isté prírodné úkazy. Tak sa božstvá časom množili. V hĺbke išlo o úctu k Bohu - tá sa však rozpadávala na úctu k nemu na mnohých miestach a neskôr k mnohým miestam. V Izraeli sa Boh zjavil nie ako Boh, viazaný na miesto, lež ako Boh človeka - Boh Abrahámov, Izákov a Jakubov. Všadeprítomný. Nie Boh, viazaný na priestor, lež Boh vo vzťahu k človekovi. Je všade, kde je človek...

Sama otázka horiaceho kríka nie je až taká dôležitá, že by sme ju museli vedieť úplne rozriešiť. Je isté, že Písmo o horiacom kríku hovorí a spája ho s novým poznaním Mojžišovým. Mnohí radikálni kritici zjav s horiacim kríkom odmietali. Hovorili o výmysloch a legendách. Teraz sa už hovorí o „historickom jadre“. Usilovne sa hľadajú prirodzené paralely zázrakov. No či Boh nemohol a nemôže použiť aj prirodzené zvláštne javy na to, aby vnukol človekovi čosi nové? Sv. Ignác nanovo pochopil svet a zasiahol do dejín, keď ležal ranený na posteli, poranený strelou pri Pampelone. Nebolo aj v tom Božie riadenie? Nepoužil Boh ešte aj delovú črepinu pre svoje veľké diela?

Jeden z kritikov Biblie zhovievavo napísal: „Dnes už vieme, že Mojžišov ker nebol jeho výmyslom. Dodnes sa ešte vyskytuje na Sinajskom polostrove. Nazýva sa dyptam alebo Mojžišov ker. Táto zvláštna rastlina vylučuje ľahký éterický olejček, ktorý sa na slnku ľahko vznieti.“ - Nechcime povedať posledné slovo o tom, čím bol v skutočnosti horiaci ker. Jedno je isté - či už Boh použil prirodzený, ale zvláštny jav, alebo išlo o niečo úplne iné a nadprirodzené - tento zjav a toto miesto sa stalo pamätným na celé veky!

Písmo pokračuje: „Tu mu Pán hovoril: ‚Videl som utrpenie svojho ľudu v Egypte a začul som jeho volanie...

Viem o jeho utrpení... Nuž zober sa! Pošlem ťa k faraónovi! Vyvedieš môj ľud, Izraelitov, z Egypta! Tu Mojžiš povedal Bohu: ‚Ktože som ja?‘ ... A on ho uistil: Ja budem s tebou...‘ A Mojžiš sa opýtal opäť Boha: ‚Hľa, keď pôjdem k Izraelitom a poviem im: Boh vašich otcov ma poslal k vám, oni sa budú pýtať: Aké je jeho meno? Čo im mám odpovedať?‘ Tu riekol Boh Mojžišovi: Ja som ktorý som!“ (porov. Ex 3, 7-14)

Tu sa odohral jeden z najotrasnejších rozhovorov v dejinách. Mojžiš sa podľa orientálneho zvyku pýtal na Božie meno. Meno sa v týchto krajinách cení viac než u nás - meno označuje podstatu, vyjadruje osobu. Mojžiš dostal odpoveď: „Ja som, ktorý som!“ Tomuto Nezmeniteľnému Bohu sa oddali veriaci židovstva, kresťanstva a neskôr islamu...

Jahve je oheň! Ale ten, v ktorom tento oheň horí, sa nespáli a nezhorí. Jahve je sila a moc, ktorá pôsobí, ale neničí. Moc ľudí sa živí ničením, bojom o život... Jahve oživuje a obohacuje život všetkých.

Mojžiš sa pýta Pána, ktorý mu dáva príkaz: Aké je tvoje meno, na koho sa mám odvolávať? - Boh mu odpovedá slovom, ktoré je v duchovných dejinách naskrz ojedinelé: „Ja som, ktorý som.“ - Mojžiš odchádza a hovorí: „Qui est, misit me.“ - „Ten, ktorý je ma poslal...“ Bolo treba tisíc rokov, od Parmenida až k Aristotelovi, aby sa cez usilované premýšľanie Grékov, aby sa filozofickou cestou objavila plnosť tohto Božieho slova. „Sme ohromení záhadnou, a predsa takou jednoduchou podobou tohto absolútne jedinečného a neporovnateľného výroku Svätého písma,“ napísal filozof P. Wust. A slovo Kristovo na to raz nadviaže: „Veru, hovorím vám, prv, než bol Abrahám, ja som...“

„Som, ktorý som!“ Aké zvláštne meno! Aristoteles povie neskôr: Boh je Ens a se. Bytosť, ktorá má dôvod bytia sama v sebe, ktorej podstatou je existovať. Sv. Augustín 17. marca r. 413 v homílii povedal: „Kto z vás by to mohol pochopiť? Kto z nás všetkých, ktorí stojíme uprostred premeny všetkých vecí? Všetko okolo nás sa mení. Nielen vlastnosti tela, ktoré sa rodí, rastie, upadá a zomiera. Aj duša sa mení, rozdelená rozličnými postojmi vôle a citov. Ľudia si zhromažďujú múdrosť a tešia sa v jej svetle a teplote. Ale človek môže stratiť múdrosť, keď sa dá zviesť nejakou zlou túžbou. Človek sa mení, celý je premenlivý, a teda nestály. Človek nie je stále to, čím je a má byť. Čo je zočivoči týmto ustavičným premenám a nestálosti vecí bytosť Božia? Boh prevyšuje pevnosťou a stálosťou svojho bytia všetko na svete. Ako to však pochopiť? Ako sa k tomu priblížiť? Je nám to stále vzdialené a nedostupné. Sme ako človek, ktorý zďaleka vidí svoju vlasť, ale delí ho od nej more. Vie, kam má ísť, ale nevie, ako sa ťa dostať...“

Boh otcov, Boh Abraháma, Izáka a Jakuba, ktorý nemal nijaké meno, zjavil svoje meno Mojžišovi. ‚Jahve‘ - Som, ktorý je a bude prítomný...

Aký to rozdiel! Pojem Boha u filozofov, čo ako hodný úcty pre úporné hľadanie a presnú myšlienkovú prácu, je predsa len abstraktný. Boh v ňom nemá meno, ani sa nezjavuje. Mlčí. Biblická viera v Boha je konkrétna a celkom určitá. Boh Izraela má svoje meno! Zjavuje sa v živote a v dejinách ako „Ten, ktorý je“ a ktorý bude prítomný vedením, pomocou a posilou...

Zjavenie Boha v horiacom kríku je jeden z najväčších dejov Starého zákona. „Som, ktorý je!“ Jahve je Žijúci, Existujúci, Jestvujúci, Prítomný! Akoby hovoril Mojžišovi a jeho ľudu: Uvedomte si to a oprite sa o mňa! Uvidíte, čo z toho vzíde v dejinách! - A vzišlo!

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku